

Какъ се намѣри той тамъ? По единъ фаталенъ начинъ.

Тая вечеръ, като се раздѣли съ Михалакия, той продължи пътя си къмъ конака. Кога дойде до портата му, той се спрѣ смутенъ. Колкото и да бѣше тъмна и ожесточена душата му, българекото чувство се пробуди тамъ и испротестира. Той се уплаши отъ постѣпката си и ѝ отложи за утрѣ, за да ѝ извърши при пб-голѣма смѣлостъ. Тогава отминж конака и се опяти къмъ единъ свой роднина на края, но го не намѣри и трѣгна назадъ изъ улицата. Тогава именно той срѣщна въ тъмнината доктора и Огнянова, които инстинктивно позна, — гувенъ не гоценъ бѣга — и въ безуменъ страхъ фукна назадъ. Кога миноваше край Милкината порта, той несъзнателно ѝ бутна, за да дири убѣжище, и се ступи въ гъстия буренъ на двора. Тамъ постоя доста време. Никакъвъ шумъ отъ улицата не чу. Една женска фигура минж прѣзъ двора и се покачи по стълбата. Стефчовъ по ходя новия Милка. Той прѣзъ бѣше подлъгалъ Милка и слѣдъ нѣколко време зарѣзалъ. Отъ едно падане тя отиде на друго, и тъй се подлъгна по урвата, която ѝ влѣчеше неодолимо въ пропастта. Но днесъ, въ прѣдвечерието на годежа си, той си спомни съ безпокойство, че има у Милка нѣколко писъма, съ които тя можеше да му напакости, при известието за годѣвката му. Нѣкой неговъ врагъ можеше лесно да насѣка раздраженото момиче. Той, прочее, рѣши да вземе тия пакостни книжа, ако се може тая вечеръ. Той, като шкомъ отиде до вратата ѝ и влѣзе при нѣколко минути си любовница,

Всичкиѣ тия движения на Стефчова се наблюдаваха въ това време отъ Милкиния баща — той ѝ бѣше вторъ баща — той извардяше тамъ дохождането на Рачка, за да постѣпи съ него, по съвѣта на съседитѣ. Въ тъмнината прочее той зе Стефчова за бакърджийчето, и го